

неними шкідливими тенденціями, як ідеалізація, пафос, табування тем, Тарнавський і шкільна програма несумісні. А для викорінення цих тенденцій змін у програмах не досить, бо якщо на папері переписати все по-новому, педагогічний дух не зміниться. Теперішні тенденції призводять до того, що імена, які є у шкільній програмі з української літератури, діти воляють забути, щойно склавши ЗНО. Забуття – це те, на що сміливо можуть розраховувати українські письменники незалежно від віку, ідеології, незалежно від того, писали вони про

вічність чи про ніщо, прозу чи вірші, потрапили до програм чи ні. Якщо більшість із них прагне безсмертя у вічному царстві літератури, а найбільш програмні виносять ці солодкі слова на обкладинки своїх книжок, прописують їх у рядках своїх шедевральних поезій, Ю. Тарнавський, відкинувши рожеві окуляри, тверезо дивиться на речі й з обкладинки своєї найновішої, цьогорічної книжки спокійно промовляє: «Право на забуття». Буквально: «Claim to Oblivion». Не смійте пам'ятати про нього!

Література

1. Без Еспанії чи без значення? (Інтерв'ю В. Бурггардта з Ю. Тарнавським про «Без Еспанії») // Сучасність. – 1969. – № 12.
2. Інтерв'ю з членами Нью-Йоркської групи. Провів Іван Фізер // Сучасність. – 1988. – № 10.
3. Котик-Чубінська М. Структура та образність поезії Юрія Тарнавського / М. Котик-Чубінська. – Л.: Інститут Івана Франка НАН України, 2011.
4. Лавріненко Ю. (Дивнич) Повстання проти змори / Ю. Лавріненко // Лавріненко Ю. Зруб і парости: літературно-критичні статті, есеї, рефлексії. – Мюнхен: Сучасність, 1971.
5. Москаленко М. Слово і образ Юрія Тарнавського / М. Москаленко // Тарнавський Ю. Без нічого: поезії. – К.: Дніпро, 1991.
6. Рубчак Б. Поезія антипоезії: загальні обриси поезії Юрія Тарнавського / Б. Рубчак // Рубчак Б. Міти ме-

таморфоз, або Пошуки доброго світу: есеї. – Л.: Піраміда, 2012.

7. Тарнавський Ю. Босоніж додому і назад / Ю. Тарнавський // Тарнавський Ю. Не знаю: вибрана проза. – К.: Родовід, 2000.

8. Тарнавський Ю. Їх немає: поезії 1970–1999 / Ю. Тарнавський. – К.: Родовід, 1999.

9. Тарнавський Ю. Квіти хворому / Ю. Тарнавський. – Л.: Піраміда, 2013.

10. Тарнавський Ю. Поезії про ніщо і інші поезії на ту саму тему / Ю. Тарнавський. – Нью-Йорк: Вид-во Нью-Йоркської групи, 1970.

11. Bartolini M. G. “Nello stretto triangolo della notte...”: Jurij Tarnavskij, il Gruppo di New York e la poesia della Diaspora ucraina negli USA / M. G. Bartolini. – Roma: Lithos, 2012.

Лірична нота

* * *

Прошу, відправте мене до баби на всеньке літо...
Бо там привільно, пташки співають і пахне жито,
По шию трави, такі високі, вляглась – не вздріти,
Тільки лоскочуть і колють тіло... і всюди квіти.

Сюрчить невпинно цвіркун у травах, без втоми грає.
Трава прим'ята п'янить-дурманить і присипляє.
Дивлюсь у небо – повзуть хмаринки в незнані далі...
Прошу, відправте мене в дитинство, звідси подалі.

Там безтурботно, там всюди диво, там всюди казка,
Там навіть слово, як добра фея, як в мамі ласка,
Там чудо справжнє, а мрія світла, як став глибока...
Немає баби... Села не стало... І я доросла...

Диво

А ти мені однісінкй-один,
Та й я, напевно, теж така єдина,
В єдинім екземплярі на землі
Блукаємо й шукаємо ще дива.

А диво – ось, а диво – ти і я,
Усе довкіл: і в небі, й під ногами;
А диво, що шляхи переплелись,
Що «хімія» роки бурлить між нами.

А диво – син, у ньому синтез нас,
Тендітним пагінцем до сонця шнеться.
Яких ще див шукаємо щораз,
Коли саме життя тим дивом зветься?!

Хочу казки...

Комусь видовищ, хліба і вина...
А я от казки... Люди, хочу казки,
В котрій говорить навіть німіна,
І правда зроду не вдягає маски!..

Комусь грошей насипте повний міх,
Земель родючих і хаток до неба...
Мені ж лиш тої казки подавай...
Чомусь у ній, як дихати, потреба!

І вже доросла: повно-повно літ,
Що й син уже доволі не дитина...
А мамі крила... крила подавай,
Аби жила в тій казці – не тужила.

Комусь видовищ, хліба і вина...
А я б у казку залюбки чкурнула,
Бо там завжди добро перемага,
Там віра в диво аж небес сягнула...

Оксана КУЗІВ